

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De tumultu propter Eustatium Antiochiae suscitato. Cap. LVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII DE VITA

De tumultu propter Eustatium Antiochia suscitato.

CAP. LVII.

Verum interea temporis, cum omnes vitam iucundā degerent, & ecclesia Dei passim apud omnes gentes, omni ratione esset tanquam in sublime sublata, rursus inuidus dæmon, qui rebus solet honestis insidiari, ob tantam bonorum prosperitatem ad bilem commotus est: ac quoniam suspicabatur, ipsum imperatorem nostro tumultu, & perturbata omnium rerū confusione exulceratum, ab alienato animo in nos futurum, idcirco dissensionis face accensa, ecclesiam Antiochenorum sic tragicis dilaceravit calamitatibus, ut parum abesset, quin uersa civitas funditus fuisset excisa. In duas enim factiones populus ecclesiæ diuisus est: quippe plebs, magistratus, & milites præsidarii, more hostium, vsque eo concitati fuerunt, ut si non quædam Dei prouidentia, metusq; ab imperatore ipsorum animis incussus, multitudinis impetus cōpressisset, & iterum eiusdem lenitas, instar conseruatoris & medici animorū, orationis suauitate illis, cōtentionis morbo diuexatis, medicinā attulisset, gladios ipsi in se mutuò distrinxissent. Quapropter ex illis viris, qui & propter virtutem satis spectati erant, & propter præstantiam honore comitum affecti, vnum fidelissimū legatū misit, quò lenius & benignius cum populo ageret. Literisq; eos hortatus est, ut in eas res, quæ ad pacem inter ipsos mutuò facerent, attenta cogitatione incumberent: quin etiam quo pacto pietatis officia decenter exequerentur, perdocuit. persuasit etiam illis, imò per litteras ad eos scriptas deprecatus est, uti ipse seditionis causam audire possit. Quas quidem literas (quæ & singularis doctrinæ plurimum, & utilitatis non minus continent) si non calumniæ notam, his qui erant in crimen vocati, inuisse videri potuissem, in præsentem historiam contulisset. Quocirca istas missas faciam, quippe cum malorum memoriam minime refricandam putem: easque solū, in hunc sermonē includā, quas quidē imperator, ut pote ex hominū cōcordia permultū animo capiēs voluptatis, perscripsit: in quibus Antiochenos cohortabatur,

v̄

vt episcopum alterius ecclesiæ, sub quo pacem facerent, appetere neutiquam in animum inducerent, sed ecclesiæ instituto & more, eum sibi deligerent pastorem, quem communis omnium seruator illis cõmonstraret. Ad populum igitur Antiochiæ & episcopos, separatim quæ sequuntur epistolas scripsit.

Victor Constantinus, Max. Aug. Populo Antiocheno. S.

Constantini ad populum Antiochenum literæ, ne Eusebium Cesaria abstraherent, sed alium quærerent.

CAP. LVIII.

Intelligis hanc epistolam & alteram que sequitur epistolam eam quam scripsit ad Eusebium.

Vestra concordia aliis omnibus, qui consilio & sapientia multum pollent, pergrata futura esset, tū mihi imprimis, qui partim lege diuina, & vestra pia vitæ ratione, partim vestris erga me studiis prouocatus, vos, fratres, sempiterna beneuolentiâ complexus sum. Et cum hoc sit reuera verum à rebus honestis fructū percipere, nimirum vt in omnibus, quæ quisque molitur, recta & integra animi cogitatione vtatur, quid quæso est, quod tantoperè vobis possit conuenire? Nec cuiquam mirum videatur, si veritatem vobis dixero, quæ amicitiam potius erga me, quàm odium in vestris animis parere debet. Atque inter vos fratres, quos vna eademquæ animorum affectio sinceraquæ mens, recto itinere quasi digito demonstrato, ad Deum deducit, & in puram sanctamque eius ecclesiam, velut ciues ascribit, quid præstabilius esse poterit, quàm vt cum omnes res vobis prospere, & ad voluntatem fluant, concordiam & animorum tranquillitatem egregie amplexamini: idque maxime cum & diuinæ legis disciplina vestram voluntatem ad vitam rectè honesteq; moderandam impellat, & nos tam vehementer expetamus, vestrum iudicium sic ratione confirmare, vt de omnibus rebus verè sincerequæ decernatis. At fortasse vobis non nihil videtur afferre admirationis, quid tandem hoc orationis meæ initium voluerit. Idcirco causam illius dicendo explicare nec recuso, nec inficio. Fateor equidem me literas quasdam perlegisse, in quibus ex illustri laudum ac testimoniorum præconio, quo tantopere